

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2022r

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wachłaczhenko

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Dębowa

w obecności Prokuratora---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07.12.2022r sprawy

M. S. syna A. i M. z domu C., ur. (...) w O. W..

oskarżonego o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2020 r. do 28 sierpnia 2020 roku w K. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną K. S. (1) w ten sposób, że będąc w stanie po spożyciu alkoholu, a także będąc trzeźwym wszczynał bez powodu awantury domowe w trakcie trwania których znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżał, ośmieszał i krytykował bez powodu, groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia i zdrowia, przy czym wypowiedana groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, a także popychał ją uderzał, szarpał i bił po całym ciele, przy czym w dniu 26 kwietnia 2020 r. w następstwie szarpania i uderzania za ręce i kończyny dolne doznała obrażeń ciała w postaci okrągławych podbiegnięć krwawych na przedramionach, drobnego powierzchownego liniowego otarcia naskórka na przedramieniu prawym, podbiegnięć krwawych na powierzchniach przyśrodkowych ud, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego **M. S.** o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w sposób opisany powyżej warunkowo umarza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,
2. na podstawie art. 67 § 2 k.k. oddaje oskarżonego **M. S.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,
3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. w zw. z art. 67 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do powstrzymywania się od kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzoną K. S. (1) za wyjątkiem telefonicznych kontaktów w sprawach dotyczących małoletniej córki H. S., a w sprawach administracyjnych tylko za pośrednictwem pełnomocnika pokrzywdzonej tj. adw. M. K. oraz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów,
4. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych podwyższoną o należny podatek Vat od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pokrzywdzonej z urzędu,
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),59 (jeden tysiąc siedemset czterdzieści sześć złotych 59/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

sędzia Agnieszka Wachłaczhenko

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 537/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Fakty uznane za nieudowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	1.	M. S.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
Zgodnie z treścią art. 66 §1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.			

1. Ustalenie **stopnia winy** następuje przede wszystkim na podstawie mierników limitujących karę wskazanych w art. 53 § 1 k.k. W pierwszej kolejności Sąd wymierzając karę musi zatem wziąć pod uwagę, aby kara przez niego wymierzona odpowiadała ustawowym granicom zagrożenia zarówno co do rodzaju kary jak i jej wysokości oraz żeby była karą sprawiedliwą, której wymiar będzie wypełniał wszystkie funkcje przypisane karze. Ustalając stopień zawinienia, Sąd jest obowiązany do uwzględnienia wszelkich okoliczności, które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem, w tym możliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu, podjęcia decyzji zgodnej z prawem oraz możliwość faktycznego kierowania swoim postępowaniem (wyrok SA w Lublinie z dnia 16 stycznia 2017 r., sygn. II AKa 350/06). Przy ocenie stopnia winy uwzględnia się przede wszystkim **rodzaj zamiaru sprawcy**. W orzecznictwie podkreśla się, że w przypadku zamiaru nagłego, działania w sposób nieprzemyślany, stopień winy jest mniejszy niż w przypadku sprawcy, który działał

z premedytacją, planując swoje postępowanie. Spontaniczność działania i zaistnienie w określonej chwili i miejscu silnych emocji, może wiązać się z zakłóceniem kontrolnym działania intelektu. W takim przypadku kara wymierzana przez Sąd powinna być wobec tego odpowiednio łagodniejsza (wyrok SA w Lublinie z dnia 8 sierpnia 2017 r., sygn. II AKa 156/17). Należy też rozważyć zachowanie sprawcy przed i po popełnieniu czynu (wyrok SA w Warszawie z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. II AKa 333/15). Jednocześnie jako przykładowe przesłanki, które będą wpływały obciążająco na stopień wymiaru kary wymienia się chociażby brak refleksji oskarżonego nad swoim postępowaniem (wyrok SA w Łodzi z dnia 30 lipca 2013 r., sygn. II AKa 117/13). A contrario zaistnienie takiej refleksji rozpatrywać należy jako okoliczność łagodzącą. Podsumowując rozważania dotyczące stopnia winy w odniesieniu do przedmiotowej sprawy Sąd stwierdził, że oskarżony bez cienia wątpliwości jest winny zarzucanych mu czynów, natomiast nie można powiedzieć, aby swoje przemocowe zachowania w stosunku do pokrzywdzonej K. S.

(1) planował. Nie były one wynikiem jego wyrachowanego działania, a raczej nieumiejętnością radzenia sobie w sytuacjach stresowych z trudnymi emocjami oraz brakiem u oskarżonego wyczucia taktu i kultury, która w powszechnym mniemaniu zakłada odnośnię się z szacunkiem do drugiego człowieka, w tym zwłaszcza do osoby najbliższej. Wymierzając karę Sąd jest zobowiązany również do obligatoryjnego uwzględnienia **społecznej szkodliwości czynu** związanej z wagą naruszonego dobra prawnego. Zgodnie z przepisem art. 115 §2 k.k. katalog okoliczności badanych przez Sąd jest zamknięty. Błędem będzie zatem uznanie, że na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu mają wpływ inne elementy, takie jak poprawne życie po popełnieniu przestępstwa. Sąd uwzględni je przy wymiarze kary, a nie w aspekcie określenia społecznej szkodliwości (postanowienie SN z dnia 28 maja 2015 r., sygn. II KK 126/15). Nadto zaznaczyć należy, że ocenę stopnia społecznej szkodliwości zalicza się do elementów stanu faktycznego, który ustala Sąd (por. Art. 53 KK [w:] Kodeks karny.

Komentarz 2021, wyd. 7, red. Grześkowiak). W odniesieniu do **celu kary** konkretyzuje się on w postaci prewencji generalnej i indywidualnej, przy czym ta pierwsza wiążąc się ściśle z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa jest krytykowana przez część doktryny, która podkreśla, że kara, która jest wymierzana w stosunku do sprawcy za popełniony przez niego czyn nie może zostać potraktowana jako instrument odstraszący potencjalnych sprawców, ponieważ doprowadziłoby to do uprzedmiotowienia skazanego i potraktowania go jedynie jako środka do celu, co zaś wiązałoby się z naruszeniem jego godności i stanowiłoby pogwałcenie prawnokarnej zasady humanitaryzmu (J. K., Negatywna prewencja generalna, s. 37). Nadto, nie można przyjmować, że wyłącznie wysokie kary pozbawienia wolności osiągają cele prewencyjne. Cele te osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość (wyrok SA w Szczecinie z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. II AKa 80/18). Prewencja indywidualna wiąże się natomiast z odpowiednim oddziaływaniem na sprawcę przestępstwa i sprowadza się do zapobiegnięcia ponownemu popełnieniu

przez niego przestępstwa poprzez dobranie i zastosowanie odpowiedniej sankcji karnej. Decydując o wyborze kary Sąd musi w pierwszej kolejności zweryfikować właśnie względy prewencji indywidualnej i zbadać, czy dany rodzaj i wymiar kary będzie wystarczający dla osiągnięcia jej celów, a zatem zmiany postawy oskarżonego i wdrożenia go do poszanowania porządku prawnego (wyrok SA w Gdańsku z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. II AKa 338/15). W związku z powyższym dojść można do konstatacji, że wymierzenie kary polega na celowym zadaniu karanej osobie dolegliwości o charakterze indywidualnym, osobistym i odczuwalnym dla osoby, wobec której jest stosowana. Jak wynika z akt sprawy największą dolegliwością dla oskarżonego będzie bez wątpienia odsunięcie go od rodziny, a nie zastosowanie kary izolacyjnej. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony udowodnił również, że potrafi dostosować się do nakładanych na niego środków i je respektuje. Dla Sądu wydaje się oczywistym, że oskarżony M. S. dużo bardziej odczuje karę w postaci utrudnionego kontaktu

pozostając na wolności niż przebywając w więzieniu. W tym drugim przypadku bowiem miałby utrudniony kontakt generalnie z całym zewnętrznym światem. Badając **motywację** i **sposób zachowania się sprawcy** Sąd stwierdzić musi, że wpływają one obciążająco, czego wyraz dał w zastosowanym środku oddania sprawcy pod dozór kuratora sądowego. M. S. wydaje się być osobą impulsywną, która nie do końca potrafi zapanować nad swoimi emocjami, zwłaszcza negatywnymi. Tym samym wskazane jest, aby ktoś go kontrolował i przypominał mu na bieżąco, czym jego negatywne postępowanie może się zakończyć. W odniesieniu do **rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa** w przedmiotowej sprawie nie sposób wskazać istnienie takich, które dałoby się wyrazić w majątku. Jednakże, ujemne następstwa przestępstwa obejmują nie tylko wyrządzone nim szkody, ale także skutki, które nie dają się wartościować w kategoriach ekonomicznych (K. S., Zbieg przestępstwa, s. 23). Pośród tego rodzaju następstw wyróżnić należy samopoczucie psychiczne H. S., małoletniej córki oskarżonego i

pokrzywdzonej, która jak wynika z opinii biegłego psycholog przejawia w swoim zachowaniu wiele cech lękowych, które mogą być następstwem doświadczania przemocy we własnym domu w wyniku działań M. S. wobec byłej żony K. (k. 324 – opinia sądowo-psychologiczna).

Uwzględniając znaczenie prewencji indywidualnej, Sąd wymierzając karę powinien uwzględnić **właściwości i warunki osobiste sprawcy**, co pozwoli na dobór takiej kary i w takim wymiarze, który w sposób optymalny pozwoli na realizację celów wychowawczych i poprawczych kary. W odniesieniu do sytuacji M. S. nie zaistniała żadna z okoliczności ugruntowanych w orzecznictwie i wpływających obciążająco na wymiar kary. Badając **sposób życia przed popełnieniem przestępstwa** należy zwrócić uwagę, że oskarżony nie był dotychczas karany (k. 356 – karta karna). Poglądy orzecznictwa również w tym zakresie są niejednolite, dlatego Sąd rozważył różne proponowane rozwiązania. Dotychczasowa niekaralność sprawcy zawsze powinna stanowić okoliczność łagodzącą – świadczy bowiem pozytywnie o

dotychczasowym życiu oskarżonego (wyrok SA w Gdańsku z dnia 8 grudnia 2012 r., sygn. II AKa 302/10). Przy ocenie stopnia winy uwzględnia się także **zachowanie sprawcy po popełnieniu przestępstwa**. Sąd w chwili wyrokowania powinien dysponować aktualnymi danymi o oskarżonych, a konkretnie dotyczących ich zachowania po popełnieniu przestępstwa, ponieważ informacje te powinny być wzięte pod uwagę przy wymiarze kary (wyrok SN z dnia 14 marca 2006 r., sygn. II KK 291/05). Natomiast wśród okoliczności, które wymienia się jako zachowanie sprawcy po popełnieniu przestępstwa, w kontekście wymiaru kary, zaliczyć należy przyznanie się do winy. Bowiem w ten sposób oskarżony w pewnym sensie potępia sam siebie, a to stanowi przejaw jego dążenia do poprawy (wyrok SA w Krakowie z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. AKa 138/15). Nadto, charakter łagodzący wymiar kary przypisać należy także przeproszeniu przez sprawcę pokrzywdzonego. W taki sposób oskarżony manifestuje bowiem swój żal, zdając sobie sprawę z wyrządzonego zła, co wiąże się ściśle z wychowawczym i kompensacyjnym

wpływem kary. Inną istotną okolicznością mającą wpływ na wymiar kary jest **zachowanie pokrzywdzonego**, a przede wszystkim dobrowolne przyjęcie przez niego przeprosin sprawcy i wybaczenie mu. To właśnie w ten sposób pokrzywdzony manifestuje poczucie satysfakcji i przejaw uznania doznanej krzywdy lub szkody za wynagrodzoną (wyrok SA w Krakowie z dnia 11 października 2007 r., sygn. II AKa191/07). Przyjmuje się także, że przyjęcie przez pokrzywdzonego przeprosin wiąże się ze spełnieniem celu prewencji ogólnej kary ze względu na jej społeczne oddziaływanie (wyrok SA w Szczecinie z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. II AKa 9/13). Obie omówione okoliczności można kumulatywnie podsumować wskazując, że w przedmiotowej sprawie oskarżony M. S. i pokrzywdzona jego była żona K. S. (1) doszli do porozumienia i na skutek mediacji sądowej zawarli ugodę, tj. M. S. przeprosił, a pokrzywdzona mu wybaczyła (k. 388 – 390). Należy podkreślić, iż strony mediacji szczegółowo uzgodniły warunki porozumienia i warunki te, do czasu orzekania były skrupulatnie przez oskarżonego dotrzymywane.

Pozytywny wynik mediacji lub **ugoda zawarta między pokrzywdzonym i oskarżonym** jest okolicznością, którą Sąd musi uwzględnić wymierzając karę. Postępowanie mediacyjne w sprawach karnych wiąże się przede wszystkim z funkcją kompensacyjną związaną z naprawieniem szkody wyrządzonej przestępstwem lub zadośćuczynieniem krzywdy z niego wynikającej. Tym samym zaznaczyć należy, że ugoda nie prowadzi do całkowitego wyłączenia karalności, przede wszystkim z uwagi na to, że funkcja kompensacyjna nie jest jedyną funkcją jaką pełni wymierzana sprawcy kara i konieczne jest uwzględnienie również innych okoliczności, o których mowa w art. 53 §2 k.k.

2. Ustalenie **stopnia społecznej szkodliwości** czynu następuje przede wszystkim na podstawie okoliczności wskazanych w art. 115 §2 k.k. Niewystarczające jest jednak jedynie ogólne określenie, że wymienione w tym przepisie elementy podmiotowe i przedmiotowe przekraczają lub nie wymagany stopień szkodliwości społecznej, ale konieczne jest

wskazanie konkretne, które z nich i w jakim zakresie przemawiają za uznaniem stopnia nieznaczności szkodliwości społecznej czynu (wyrok SN z dnia 21 stycznia 1998 r., sygn. V KKN 39/97). Stopień ten musi być wyższy od „znikomego”, ale niższy od „znaczego”. Treść art. 115 § 2 k.k. została już przytoczona i omówiona w odniesieniu do ustalenia winy oskarżonego. W tym miejscu zatem, Sąd ograniczy się do stwierdzenia, że chociaż rodzaj i charakter naruszonego dobra jest znaczny, bo dotyczy rodziny oraz zdrowia, to jednak ustalenie społecznej szkodliwości i jej stopnia powinno być oparte na kompleksowej analizie okoliczności wskazanych w art. 115 §2 k.k. Nie oznacza to jednak, że dla przyjęcia braku karygodności czynu wymagane jest, aby wskazywała na to każda z tych okoliczności z osobna – ocena społecznej szkodliwości czynu jest bowiem ich wypadkową (por. A. Wąsek, KK. Komentarz, t. 2, 2001, s. 372 oraz wyrok SN z dnia 28 sierpnia 2003 r., sygn. III KK 45/03). Sąd dostrzega, że społeczna szkodliwość czynu w przedmiotowej sprawie graniczy ze „znaczną”. Rodzina oraz życie i zdrowie, są wartościami nadrzędnymi, które trzeba

chronić ponad wszelką wątpliwość. Natomiast zważyć w tym miejscu należy, że zarówno oskarżony jak i pokrzywdzona stosowali wobec siebie przemoc fizyczną. Przewaga oskarżonego nad pokrzywdzoną nie była znaczna. Pokrzywdzona kobieta chciała przede wszystkim uchronić swoje zdrowie oraz zapewnić dziecku bezpieczny dom bez awantur i przemocy. Tym samym Sąd uznał za właściwe pochylenie się w swych rozważaniach bardziej nad stopniem winy pokrzywdzonego, a zwłaszcza faktem zawarcia ugody mediacyjnej przez oskarżonego i pokrzywdzoną.

3. Kolejną przesłanką warunkowego umorzenia postępowania karnego jest wymóg, aby **okoliczności popełnienia czynu nie budziły wątpliwości**, tzn. niepodważalny musi być fakt, że oskarżony wypełnił wszystkie ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu oraz zostały spełnione wszystkie konieczne warunki do ponoszenia przez niego odpowiedzialności karnej w ogóle (por. wyrok SN z dnia 24 lutego 2005 r., sygn. V KK 435/05). Brak wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu wynika w przedmiotowej sprawie

przede wszystkim z postawy sprawcy M. S. i złożenia przez niego wiarygodnych, w ocenie Sądu, wyjaśnień, ale także z zeznań sąsiadek, rodziców pokrzywdzonej, jej samej oraz jej małoletniej córki.

4. Wskazany w art. 66 §1 k.k. **warunek uprzedniej niekaralności** sprawcy za przestępstwo ma charakter bezwzględny i Sąd ocenia go w momencie orzekania. W sprawie M. S. Sąd zbadał spełnienie tej przesłanki, o czym pisano już wyżej w niniejszym uzasadnieniu.

5. Istotną przesłanką stosowania warunkowego umorzenia postępowania jest także **pozytywna prognoza kryminologiczna** sprawcy. Sąd, rozważając możliwość zastosowania warunkowego umorzenia postępowania, zbadał czy właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz dotychczasowy sposób jego życia uzasadniają przypuszczenie, że mimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Właściwości osobiste i warunki osobiste sprawcy wskazują na to, że jest osobą wybuchową, która łatwo daje się ponieść emocjom, a nie potrafiąc pohamować tych

negatywnych, zdarzają się mu wybuchy agresji, nasilone zwłaszcza na skutek nadużywania alkoholu. Oskarżony nie jest jednak osobą niebezpieczną dla otoczenia, nie wymaga izolacji od reszty świata w celu resocjalizacji. Kluczowe znaczenie prognostyczne miało dla Sądu także porozumienie się z pokrzywdzoną i zawarcie ugody mediacyjnej.

Przesłanka formalna z art. 66 §2 k.k. również została spełniona. Warunkowe umorzenie postępowania stosuje się w sprawach o występki zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. Zarówno czyn z art. 207 §1 k.k. jak i czyn z art. 157 §2 k.k. mieszczą się w tych granicach.

Przestępstwo z art. 207 k.k. polega na znęcaniu się fizycznym lub psychicznym nad osobą najbliższą lub inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad osobą nieporadną ze względu na wiek, stan psychiczny lub fizyczny. Istota tego czynu została zatem zawarta w czasownikowym znamieniu „znęca się”, które jest jednak pojęciem szerokim i niedookreślonym, a tym samym może obejmować różne sposoby zachowania

się sprawcy. Zdaniem Sądu Najwyższego znęcanie się oznacza działanie albo zaniechanie polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dolegliwych cierpień moralnych (psychicznych), powtarzających się albo jednorazowych, lecz intensywnych i rozciągniętych w czasie (wyrok SN z dnia 8 lutego 1982 r., sygn. II KR 5/82). Podczas gdy art. 157 §2 k.k. opisuje czyn zabroniony w postaci spowodowania lekkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Zgodnie zaś z art. 11 §2 k.k. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej Sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Tym samym Sąd uznał za zasadne skazanie M. S. za przestępstwo znęcania się nad pokrzywdzoną K. S. (1), który to czyn zabroniony (art. 207 §1 k.k.) wyczerpuje znamiona naruszenia czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (art. 157 §2 k.k.) jako znęcanie się fizyczne. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwala na

przypisanie oskarżonemu M. S. czynu polegającego na tym, że w okresie od 1 stycznia 2020 r. do 28 sierpnia 2020 r. w K. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną K. S. (1) w ten sposób, że będąc w stanie po spożyciu alkoholu, a także będąc trzeźwym, wszczywał bez powodu awantury domowe w trakcie trwania których znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżał, ośmieszał i krytykował bez powodu, groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia i zdrowia, przy czym wypowiedana groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, a także popychał ją, uderzał, szarpał i bił po całym ciele, przy czym w dniu 26 kwietnia 2020 r. w następstwie szarpania i uderzania za ręce i kończyny dolne doznała obrażeń ciała w postaci okrągłych podbiegnięć krwawych na przedramionach, drobnego powierzchownego liniowego otarcia naskórka na przedramieniu prawym, podbiegnięć krwawych na powierzchniach przyśrodkowych ud, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni.

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. S.	1., 2., 3.	1., 2., 3.	Przepis art. 207 §1 k.k. przewiduje karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Przepis art. 157 §2 k.k. z kolei przewiduje karę grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Na podstawie art. 11 §2 k.k. stwierdza się natomiast, że jeżeli czyn narusza dyspozycje kilku zakazów karnych to dochodzi do zbiegu przepisów. W przedmiotowej sprawie zgodnie z jedną z reguł

wyłączenia wielości ocen, tj. zasadą konsumpcji, art. 207 §1 k.k. uznać należy za wyczerpujący i „wchłaniający” przypisanie czynu zabronionego z art. 157 §2 k.k.

Sąd po zapoznaniu się z całością materiału dowodowego, zwłaszcza treścią ugody mediacyjnej oraz po rozważeniu wszelkich okoliczności sprawy uznał, że ani stopień winy ani stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, a ponieważ również okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, oskarżony nie był uprzednio karany i jego prognoza kryminologiczna na przyszłość jest pozytywna Sąd warunkowo umarza w stosunku do oskarżonego M. S. postępowanie na maksymalny możliwy do orzeczenia przez Sąd na podstawie art. 67 §1 k.k. okres próby wynoszący 3 (trzy) lata. Nadto, na podstawie art. 67 §2 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego i nakłada na niego obowiązki okresu próby na podstawie art. 72 §1 pkt 7a k.k. w zw. z art. 67 §3 k.k. zobowiązując go do powstrzymywania się od kontaktowania się w jakikolwiek sposób z pokrzywdzoną K. S. (1) za wyjątkiem telefonicznych kontaktów w sprawach

			<p>dotyczących małoletniej córki H. S., a w sprawach administracyjnych tylko za pośrednictwem pełnomocnika pokrzywdzonej adw. M. K. oraz zakazując oskarżonemu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów.</p> <p>Takie obwarowania warunkowego umorzenia postępowania wobec M. S. w ocenie Sądu pozwolą na zapobieżenie w przyszłości ponownego popełnienia podobnego czynu. maksymalny okres próby, nadzór nad przebiegiem okresu próby i orzeczone obowiązki pozwolą na wypracowanie prawidłowych nawyków w przyszłych kontaktach z pokrzywdzonymi.</p>
5.	Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6.	inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej			

instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4.	Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adv. M. K. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych podwyższoną o należny podatek VAT od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pokrzywdzonej z urzędu - § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
5.	Sąd zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...), 59 (jeden tysiąc siedemset czterdzieści sześć złotych 59/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych, a to na podstawie art. 627 k.p.k.	
Podpis		
sędzia Agnieszka Wachlaczhenko		